

UNA ALTRA NIT SERA, CARA DE POQUER

Gemma Lluch

Al «xic de la moto» de Coppola

Em presente: sóc el biògraf del mar, un ésser estrany sense aparença humana però capaç d'enregistrar en una gran memòria totes aquelles històries que el mar desitja recordar. Dia a dia no sóc..., la meua existència no transcorre com vosaltres esteu acostumats, sinó que quan el mar té avidesa de records, d'alguna història antiga, o quan n'ha de viure una de nova digna de passar als annals del seu llarg esdevenir, llavors m'engendra, i jo acomplesc a la perfecció la seua voluntat: mire, enregistre i recorde tot allò que veig. Aquesta nit he estat creat per un motiu molt especial, una història que començà ja fa molt de temps. La protagonista és ella, ella més que no pas el mar. El mar l'adorava, l'adora, viu boig per ella, des que era ben menuda l'ha vista créixer però no sé a ciència certa per què mai no ha confessat el seu amor per aquesta dona. És molt estrany; sempre callat contemplant-la. Qui és ella? És una dona, una dona com totes però una mica rara. Sempre, sempre porta els seus amants a la vora del mar per estimar-los-hi, i n'ha tingut molts i sempre acaben ací estimant-se. Recorde el mar en aquelles nits, la mirava, els mirava i callava. Fins que una nit...

Allò que ningú no sabia era que després dels gintònics de Beetefer, el flash que Miquel no deixava d'utilitzar contra la pista i els bafles arran d'orella mentre esquivava els taurons d'estiu a ritme de baix i bateria —xafó i volta i mitja era el millor mètode per espantar-los, ho tenia ben assajat, somriure discret per no semblar antipàtica, qui sap si qualsevol nit poden servir d'alguna cosa, tal vegada algun d'aquests taurons puga transformar-se en el ballarí pagat de Turner per una nit, ara que el millor mètode, el més contundent, per allunyar-los, era ballar amb un tio, la propietat havia estat ja comprada i ningú a la pista no s'atreveria a molestar una dona acompanyada, però per contra això suposava prestar-li una mica d'atenció i el ritme no lliurava cap minut d'interludi, era gelós el ballar, ballar era l'únic, la resta rotllo xungo, únicament sentir el soroll de la música, fort, musculós, soroll mascle que penetrava les orelles amb tanta força que encara hi és ho-

res després d'eixir del local, com un suau aroma, quan ja els flaxos de llum abandonen els ulls el zum-zum de la música continuava. Dins es deixava gaudir i a ella li agradava. Quan el cos li deia prou, es desplomava en algun seient de dalt, mig cos fóra de la barana, amb els ulls absortos del moviment dels altres allà abaix, mig cos fóra de la barana i ell tot reflexat al plàstic, colors grocs, taronges, rojos, verds, un després de l'altre, groc, res, taronja, res, verd i fussssss, el lasser a sobre. Flax total. Toc, pum, brrrr. La música aconseguia el poder de no fer sentir sinó un punt al cervell. Toc-toc, pum, toc-toc, pum. Sentir el toc-toc del cor entre la música. Alcohol. Només un punt. Alcohol. Es deixa dur. Suaument es deixa dur. Alcohol. Papapapapa. Dancing in Paris. Veu. Alcohol. Isbaxen turru disaineberen guuuuu. Alcohol, Plax! Crac!. Got trencat i final d'una part de la nit. «La porta, on és la puta porta? Vull bossar». Vidres trencats fan crac-crac i desporten els peus. «Merda». Diu. S'alça del seient i intenta recordar on pot ser la porta. Hi era, d'això estava segura, però on? «Eh! tu, bolinga, no em xafes». «Merda». «Tia com vas!». Allà era la porta lluny, molt lluny, tant lluny que calia un llarg viatge a través de laberints de cossos, suors, bafs i escales per arribar-hi, i al final, la porta. I en obrir-la la Nit digué: «Siga el silenci». I el silenci fou. La Nit veié que el silenci era bo. La Nit destrià el silenci de la música. La Nit anomenà el silenci un i la música una. Hi hagué un i una i en foren dos: l'amor. I així fou. Perquè allò que ningú no sabia era que després de gintònics, bafles, flaxos, colors i tal, allò que més li agradava era escriure a la llum de la lluna.

Marejats encara per l'alcohol i el suau aroma de la música a les orelles pujaren al cotxe. Una part de la nit arribava a la seua fi, però encara els quedaven forces per no deixar-la escapar del tot. Primer es dirigiren cap a casa, ella arreplegà el paper i la ploma i els altres les canyes de pesca. Ells preferien rebre la matinada endormiscats al costat de les canyes, i també el pa, el pa acabat de comprar al forn. Els forners ja desperts xerraven, «pa?, sí entreu» mentre els compradors nocturns de banda a banda del corredor els seguien, l'olor entrava dolçament pel nas, pa acabat de fer, calent i cruït encara, i buscant a les butxaques, amb parpalls que fan d'ulleres de sol, pagaven amb les últimes monedes que delaten la nit a sobre. «Bona hora per anar de pesca». Sentien. «Sí, perfecta». Contestaven. Tant se valia la qualitat de l'hora, es tractava d'esgotar d'alguna manera entretinguda les últimes estones fins l'alba. De nou al cotxe i cap al port. «A l'altra emissorra hi ha notícies»: «Passa tia de notícies, deixa l'Aute». «Quiero morirme en tus brazos, pero de placer». Va esbossar un somriure quasi imperceptible en sentir l'Aute eixa nit que el seu darrer amant se n'havia anat a dormir. S'assabentà minuts abans que per a ell, el seu darrer amant, allò de la lluna, pescar o escriure o l'Aute era massa. La deixà amb la seua borrarera i el seu desig i se n'anà a dormir. «Tope sis del matí, ja saps que no m'agrada trasnuitar». Massa ho sabia, com que davant d'un argument com

aquell sentia l'Aute i somreia. Mentrestant, per deixar passar el temps, contempla la lluna reflexada en el mar, petites estrelles brillant una i mil vegades. L'altre cotxe el tenia aparcad enfront mateix, amb els llums encesos molestant-li. «Apagueu els llums, em foten». «Estem arreglant les canyes, calla ja». I l'Aute donant la vara mentre amb dolor s'apercebé que ja no li abellia escriure a la llum de la lluna, únicament li plaïa la possibilitat de deixar caure el cap en els seus braços. Dormint la borratxera al seu pit. Entre les cuixes sentí una calor tan forta que aconseguí d'enterbolir-li els ulls. Ni la brisa gelada d'aquell matí d'agost fent provatures en la seua galta ni res, únicament el desitjava a ell i no hi era. De moment l'Aute continuava sent el seu únic acompanyant; els altres feia hores que pescaven oblidant-la. «Cuerpo a cuerpo». La cançó junt a les primeres barques del matí abandonant el port li fan maleïr la seua elecció; tants com n'hi havia aquella nit disponibles i hauria d'haver elegit justament aquest que s'estima tant dormir. La brisa l'acaronava, «Eh! posa ràdio 80». Dirà el dial «La trobes? Canten bordón 4, "Un millón de sueños"; la del teu trasnuitador». «Capullos». Girà el dial de la ràdio i per fi els altaveus sonaven al seu gust: «Que me da tu amor que me provoca y navegando juntos muero en tu boca, que me da tu amor que me enloquece i si te tengo ausente muero por verte, pero qué me da tu amor que me apasiona ya no sé vivir sin tu persona...» Era la cançó preferida del seu darrer amant, la cançó que en les dues nits que l'havia conegut no deixava de cantar-li. Tancà els ulls mentre s'acaronava ventre i pits, el somniava amb tant de zel que el podia palpar al seu costat «desnuda canta la mañana gris, qué será de mi amor perdido, no siento nada si no estás...» «Ufff...» obrí els ulls i una forta enyorança d'ell la despertà quasi amarada. De nou asseguda al cotxe amb el canvi de marxes al costat i la finestra oberta deixant passar la nit a dins. Del somneig d'uns segons abans a la visió dels altres pescant, a la seua soledat dintre del cotxe, únicament li restava llençar un suau sospir i, abandonada a la seua sort, escriure o quina altra cosa podia fer?

«Es aquesta l'hora de l'amor, l'hora de retirar-se al llit i fer d'ell plaer, hora de besos i tremolors, boques. De fer de somnis i novel·les eròtiques realitats. M'agradaria, entre abraços, recordar l'episodi fort que solies comentar amb el teu grup d'amics "la xica amb un cul així de gran, damunt d'ell, es menejava com l'allioli, hala, hala! i ell trempava..." Rialles, mirades, tancades d'ulls... El vent em fot les orelles, està gelat i comença a molestar-me però si tanque la finestra el fum em molestarà els ulls, millor l'aire fresc a veure si l'escalfor se'm passa, escriure aquestes xorrades... recorde els teus ulls, se'm sacseja el cos, perquè ara em deixaria agafar entre els teus braços, sentint-me xiqueta, xiqueta-pendona, sabedora de sexe i tendreses, m'acaronaries amb sol·licitud, i d'amagar el mar, allà, marcant, amant pacient, esclau de la seua immensitat em mira, em vigila, subtileza de mirada que sense quasi advertir la seua presència m'interromp el gaudi

del teu record. Estic escrivint badoqueries, massa borratxa per escriure't. Però és que el mar em mira, alce la vista del paper i ell hi és sempre. Quasi et podria oblidar si el mire; podria escriure, creure que és ell el meu amant? Bogeries. Amant ocasional de tota una vida? Mira que si fos com els amants que em vigilen en silenci, mirant-me de reüll mentre jo em desfaig en braços d'un altre; en el descans els ulls se'ns creuen i ell fumant nerviós sense deixar de controlar-me, "merda de tio"! , és l'únic que pense d'ell i desitge ferir la seua mirada-espia, m'alce i alce l'altre, li'l passege pels morros i li mussite "¿anem a follar?" ell ho sent, s'engul la cigarreta mentre jo, amb l'altre al cabàs isc mirant-lo amb malícia, "capullo"! , li llance. Ets tu així, mar? Com eixos amants-espies de cigarretes pegades a la boca que em desitgen en silenci mentre jo me'n burle? Sense adonar-me'n sé ara que m'has vigilat, ara que et mire ho sé i et sent. Psss... em crides amb els tendres reflexos d'una casual nit d'estiu, em fas l'ullet a través de mil aromes musicals inventats per mi, ho sé, ara ho he pogut descobrir. però deixa'm pensar en ell, escriure per a ell, demà li ho vull llegir tot, li donaré aquest paper i tu em distraus, ara que només vull creure..."

Deixà d'escriure, s'havia quedat enganxada en la mirada del mar. Conec la seua història, la d'ell i la d'ella, la del mar i la d'ella, i des de molt lluny podia saber dels seus sentiments, ja feia temps que el mar esperava aquesta oportunitat i ens havia citat a tots els seus amics perquè l'ajudassen en aquella nit que ell pensava que seria definitiva. La brisa, celestina fresca i vella, li fa colpets d'esquena mentre li xiuxiueja paraules d'amor; la lluna feia la nit bella, les estrelles l'ajudaven i totes dues aconseguiren de fer-la abandonar el cotxe, els amics «Eh, tu, on vas? Deixa-la, anirà a la platja a dormir la merda que porta». I jo deixaria memòria escrita de la seducció final, del triomf del mar en la partida última. El moment veritable de la seducció no feia sinó començar; havia estat estudiat pel mar durant massa temps per no saber ara dels seus gustos i apetències, per no saber a hores d'ara què era allò que li agradava a d'ella. Ella, que li havia passejat les seues infidelitats per la vora, ella que sovint portava els amants a les seues arenes mentre amb escandaloses rialles li llençava botelles buides de gin. Entre els braços dels seus amants, impassible als seus brams de dolor, oberta de cames es deixava acaronar entre tancades d'ulls còmplices i tu mar construïes ones potents per a fer arribar algunes gotes al seu cos, només per tocar-lo, per saber d'ell, del seu gust, però només l'olor de la teua impotència l'omplia. La recordes ara en aquelles nits, mar? L'únic que has aconseguit fins ara és contemplar l'espectacle de la seua voluptositat en braços dels seus amants. I encara veient-la galana i gentil, veïtat de desig, desprenies olors que la feien salvatge, febril de carn, i després d'acaronar els seus amants fins l'èxtasi final, s'incorporava dreta, tota estirada, les puntes dels peus a penes toquen terra i fan línia recta amb les cames dures dibuixades pel muscle en tensió, tot el cos un sol muscle amb els braços agafant

l'aire semblava una prolongació de l'arena, activa i dilatada, xopa de calor, quanta bellesa et regalava, quedaves absort amb el seu cos reflexat a l'arena i ella, pense que coneixedora del teu secret, avançava cap a tu lentament, ralentitza l'arribada deixant-te gaudir de cada segon que faltava per arribar a la teua vora, llepava amb els dits ls gelor de les teues gotes i s'arriava, ho recordes? La pots sentir encara? Bé sé que sí, perquè en aquells moments hauries desitjat poder escalfar-la com els cossos dels homes ho feien, haver tingut braços per a nugar-la dels malucs, mans per pagar-li tantes infidelitats, bramar, crear trons i rellamps en tempesta d'estiu per desfesar-la entre marors i remolins, deixar-la al bell mig de la teua immensitat i ser tu el seu darrer amant.

Però aparentment immutable no ho feies. Més bé quasi d'amagat, com qui no vol, inventares per aquella dona milers de nous reflexos, tanta bellesa descabellada per a filar a les palpentes les engrunes d'un desplaer. La netejaves de les sobres del darrer amor viscut i de nou, verge insatisfeta, la tornaves a la terra. Ni enfadat, ni... tal vegada perquè abans que ella ho endevinàs tu ja coneixies el final, sabies del seu joc i del final i només allargues el moment. Continuament la inventes amb cada llum, amb cada capvespre o solixent, assages la bellesa última, perfiles l'escenari final de la gran representació, segur del triomf definitiu, abans que ella sentís el calor de tu. I aquesta nit quan la veres sola vas saber que era la nit, l'esperaves i ben-bé que l'aprofitaràs, ho sé com tu saps que no li contaré mai que t'aprofitares de la seua fam, de la soledat, del calor de l'entrecuix, de l'absència de l'amant per mostrar-te tan voluptuós i sensual. I hagueres d'elegir aquesta nit, amb el cos a to, borratxa ella, les mamelles turgents, ventre descarrillat i cames plenes de pessigolles. L'observe com tracta de tancar les cames, potser encara intenta rebel·lar-se. I és aquesta la nit que tant esperaves? Mira-la, es veu nerviosa, fins i tot tu ho estàs i jo que us recorde puc sentir vergonya d'allò que s'esdevindrà. Ets tu qui domines, el qui mostra el seu joc, el jugador que sap té la partida guanyada, cara de pòquer. Elegires aquesta nit per besar-la a cau d'orella» «Vine, serà la primera vegada, ningú no t'ha estimat com ho faré jo. Vine, res no saps encara de l'amor, de mi. T'espere». La nit dibuixa reflexos en la superfície, l'horitzó és el fi i l'obscuritat no el deixa veure; la lluna, còmplice del seu desig t'ajuda, la brisa l'acaronna, i les seues tendreses són presagi de tu.

«Serà aquesta la nit per endinsar-me dins teu, sentir-te; em deixaré besar per la gelor de la teua escuma. Avui no em banyaré, t'estimare. Per sentir-me la teua amant inventaràs exquisiteses amb cada gota del teu cos. Ober-ta, surant, deixe que carícies líquides m'embriaguen la bulba, construeixes ones menudes i rítmiques que amb suaus colpets es trenquen en braços i dits, em palpen, m'embriaga l'aigua líquida orelles, llavis, cames, peus, boca, aigua estimada, dessota un remolí m'endinsa i ja sóc tota teua. El silenci de les teues profunditats em mareja i em conta què és l'amor, la passió que

ha pogut fer de tu calor per condensar-te i fer-te núvol, núvol salat que em vessa a la vora satisfeta, fatigada de tant d'amor. Tantes coses boniques em diu la brisa, tantes delícies promet la lluna, que quan per fi et puc mirar no sé ben bé qui sóc, convertida en la teua esposa com nit de noces, primeirenca i pura deixe que la calor em despulle, que els colors pinten les meues galtes, nit primera amb música que les teues ones prometen».

Eren eixes les paraules que esperaves, mar, cara de pòquer? Les paraules que durant tant de temps havies inventat per a la seua boca? Paraules tan boniques! Estaves tan segur del teu èxit que mai no hauries esperat treure espases, necessàries nous poders per atrapar-la perquè ara ni els núvols no produeixen llàgrimes, no pots plorar i l'has perduda. L'has perduda quan la tenies enganxada amb les algues, seduïda amb els teus encants. Avui tampoc no l'has gaudida. Arribà ell abans, el nou amant, abans que li tocasses els peus, poca cosa, perquè ell l'agafà dels pits, la besà i... No desplegues trons ni rellamps, cara de pòquer ficares. «Por mil rayos» fou tan sols això, una frase, i ni intentares furtar-li-la amb ones quilomètriques o remolins de llegendes. No ressucitares els teus morts per desposseir-la ni mostrares sirenes ni tresors per captivar-la, únicament cara de pòquer. Potser ella creu que tot fou l'al·lucinació d'una nit de borratxera, que no t'importa. Quan ell l'agafà i se l'endugué, sols ploraves però ella no sap que el mal plora en silenci. El mar espera, potser no era aquesta la nit, ella estava massa borratxa i bossà, ell mig dormint l'arreplegà d'entre un mar de vomits i se l'endugué a casa, a dormir-la...

El mar espera una altra oportunitat quan ella recorde de nou com li agrada escriure a la llum de la lluna, acaronada pel mar i mentre ell l'esperarà amb cara de pòquer, només per despistar.